

Προκαταβολικώς αιτούμαι την συγνώμη των αναγνωστών για κάποιες φράσεις που ενδεχομένως δεν θα αντιληφθούν. Αποτελούν τρόπον τινά συστημένες επιστολές. Οι παραλήπτες τους, θα αντιληφθούν.

Ταυτόχρονα αιτούμαι και τη συγνώμη του Νικόλα για κάποια πράγματα που δεν έκανα ή δεν είπα νωρίτερα. Όχι, δηλαδή, πως θα άλλαζε κάτι. Ο λόγος, για τα 25χρονα του **Car & Driver** κα τα τριακόσια τεύχη του.

Οι δρόμοι μου με το **C & D** πρωτόσμιξαν το Φθινόπωρο του '96 στη Χερσίφρωνος επί **Μιχάλη Μοίρα**.

Βρισκόμουν στο χώρο ήδη μια εικοσαετία. Ο Μιχάλης, μου ήταν συμπαθής, αν εξαιρέσεις ότι έμοιαζε του Clinton και ότι κάπνιζε Συνέχεια. Για κάποιους, αδιάφορους, λόγους δεν προχωρήσαμε.

Λίγους μήνες αργότερα, το δακτυλίδι είχε περάσει στον Μπουροβίλη, άνθρωπο άσχετο με το χώρο, αλλά εξόσων αντελήφθην καλό λαϊφσταλά. Την δουλειά διεκπεραίωσαν ο **Σπύρος Κωστόπουλος**

και ο

Ευαγόρας Παπαθέου.

Άνοιξη '99. Οι ενθουσιώ δεις Καταλανοί θα με κρατούσαν εκεί, κάπου στην Terragona, μέχρι να αυτονομηθούν, αν δεν έπινα την αναλογούσα ποσότητα από το κόκκινο δυναμίτη που κατέβαζαν. Per Carlos (τον matador όχι τον άνακτα) βεβαίως βεβαίως!

Όταν διορθώθηκε αυτή η ανορθογραφία και ανέλαβε ο Σπύρος, περάσαμε μια σύντομη περίοδο πληρότητας και ευφορίας. Σε πρώτο πρόσωπο μιλώντας, είχα την τύχη, να τρέξω στο 46ο ράλυ Ακρόπολις, να ταξιδέψω από το Ροβανιέμι της Φινλανδίας, έως το Γιοχάνεσμπουργκ της Ν. Αφρικής, από την Μελβούρνη της Αυστραλίας έως το Αν Αρμπορ του Μίτσιγκαν και από το Σάο Πάουλο της Βραζιλίας έως το Γιοκαϊτσί της Ιαπωνίας. Να δω σπουδαία πράγματα, να γνωρίσω ενδιαφέροντες ανθρώπους, να οδηγήσω σπάνια οχήματα και να γράψω για θέματα που δεν φανταζόμουν.

Στο τέλος του '99 ήρθαν μεγάλες ανατροπές. Ο Σπύρος δείχνοντας υπερβολική ευαισθησία για θέματα επαγγελματικά, κατέστρεψε την καριέρα του και όπως φάνηκε λίγα χρόνια αργότερα και τη ζωή του. Γεγονός πολύ θλιβερό, κυρίως για τον Σπύρο και την οικογένειά

του, δευτερευόντως για το χώρο που έχανε έναν καθαρό λειτουργό του. Ταυτόχρονα αντιμετώπιζα και εγώ, από το ίδιο κάπως ευρύτερο περιβάλλον, μεγαλύτερες αλητείες που στοίχισαν τη ζωή του πατέρα μου. Αυτή είναι όμως, είναι άλλη ιστορία που θα ξεδιπλωθεί όταν αρθούν οι τελευταίες μικρές αμφιβολίες. Όπως και να είχε, συνταγή συνεργασίας μου με το C&D είχε χαλάσει.

Φθινόπωρο του '99. Ann Arbor Michigan. Πετώ ντας μέσα σε ένα Panoz. Τριάκοσιοι ίπποι από έναν V8. Επιτομή της αμερικάνικης αυτοκινητικής κουλτούρας.

Αιτία, ο διάδοχος του Σπύρου, ο οποίος ήταν και υποθέτω παραμένει, ένας άνθρωπος πολύ διαφορετικός από αυτό που επιθυμεί να εμφανίζεται ότι είναι. Δεν ταιριάζαμε ποτέ. Δεν τον κακίζω για τίποτα, από όσα μπορεί να κατηγορηθεί, παρά μόνον για το γεγονός ότι δεν έδειξε, ποτέ, το απαιτούμενο θάρρος να μου πει κατά πρόσωπο ότι δεν με ήθελε. Κι αν δεν ήταν ο **Βασίλης Παπαδόπουλος**, που λειτουργούσε πυροσβεστικά, το ειδύλλιο θα είχε τελειώσει αρκετά νωρίτερα, ίσως και καλύτερα.

Μεσολάβησαν έτσι, τέσσερα χρόνια αποχής. Το C&D και η ταπεινότητα μου χωρίσαμε. Ήταν πολύ καλά και πολύ εύκολα χρόνια. Για αυτούς. Για μένα απολύτως αναχωρητικά μεν, ιδιαιτέρως παραγωγικά δε. (Για όσους ενδιαφέρονται περί της συγκεκριμένης παραγωγικότητας εδώ: [Ένα ταξίδι](#))

Άνοιξη του '08 με ξανάβαλε στο παιχνίδι ο Τσίκας. Αυτό, του το χρωστώ. Δεν τον γνώριζα, δεν με γνώριζε και φοβούμαι ότι, τελικά, γνωριστήκαμε, κατόπιν εορτής.

